

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 362/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan, s. r. o., Framborská 21, Žilina, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ing. Ján Halagan, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 3 Nt 26/2016-75 z 15. marca 2017 a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3 Tos 44/2017-98 z 27. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Nt 26/2016-75 z 15. marca 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 44/2017-98 z 27. júla 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 149/2011-512 z 27. januára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 To 39/2016-610 z 12. júla 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) právoplatne uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Zároveň okresný súd podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o vine a výrok o treste rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 2 T 113/2014-418 zo 4. apríla 2015, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, a uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, výkon ktorého bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 4 rokov pri určení probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, a uložil sťažovateľovi spoločný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Sťažovateľ následne podaním doručeným okresnému súdu 3. novembra 2016 podal návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 149/2011 z dôvodu, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli okresnému súdu skôr známe, ktoré by mohli samy alebo v spojení so skôr známymi skutočnosťami alebo dôkazmi odôvodniť iné rozhodnutie vo výroku o vine sťažovateľa za skutky pod bodom 4 a 5 rozsudku okresného súdu.

Napadnutým uznesením okresného súdu bol podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci okresného súdu, ktorá skončila rozsudkom okresného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť

12. júla 2016 v spojení s uznesením krajského súdu. Zároveň okresný súd podľa § 398 ods. 3 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 12. júla 2016 v spojení s uznesením krajského súdu, vo výmere 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Sťažovateľ podal 19. mája 2017 proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa napadnutým uznesením zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

3. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „čo sa týka skutku č. 4/ pôvodného odsudzujúceho rozsudku - Obhajca sťažovateľa na verejnom zasadnutí aj v návrhu na obnovu konania žiadal vykonať výsluch svedkov [REDAKOVANÉ], konateľku spoločnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Okresný súd v konaní pri povolení obnovy konania pripustil (čo v predchádzajúcom trestnom konaní preukázané nebolo), že sťažovateľ mohol vyťažiť drevnú hmotu, avšak podľa súdu z priložených listinných dôkazov vyplývalo len odberné miesto a množstvo guľatiny a nevyplývalo, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] skutočne kupovala guľatinu od [REDAKOVANÉ], teda, že guľatinu, ktorú mal dodávať [REDAKOVANÉ] polskej spoločnosti bola práve tou guľatinou, ktorú vyťažili osoby pre sťažovateľa konateľa konajúceho pre firmu [REDAKOVANÉ]. Okresný súd teda pripustil, že guľatina vyťažená sťažovateľom mohla byť, pripustil aj to, že [REDAKOVANÉ] dodával polskej spoločnosti guľatinu, avšak za sporné mal aj naďalej skutočnosť, či to bola práve guľatina, ktorú vyťažil v poraste [REDAKOVANÉ] pre sťažovateľa. Aj napriek tomu, že táto skutočnosť bola pre súd sporná a mala sa preukázať výsluchom tak konateľky spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako aj [REDAKOVANÉ], okresný súd tento návrh na vykonanie dôkazov predložený obhajcom sťažovateľa odmietol. Odmietnutím vykonania tohto dôkazu bol porušený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosť konania, ktorý je obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru. Práve výsluch týchto svedkov mal potvrdiť alebo vyvrátiť či sťažovateľ skutočne dodával drevo poškodenému [REDAKOVANÉ] a tá následne [REDAKOVANÉ], ktorý drevnú hmotu predal do Poľskej republiky spoločnosti

████████████████████ Takýto dôkaz mohol privodiť v spojení s inými dôkazmi iné rozhodnutie o vine sťažovateľa za skutok uvedený pod bodom č. 4/ v pôvodnom odsudzujúcom rozsudku.

Čo sa týka skutku č.5/ pôvodného odsudzujúceho rozsudku - sťažovateľ už od začiatku trestného konania tvrdil, že on len sprostredkoval predaj guľatiny medzi poškodeným - dodávateľom spoločnosťou ██████████ a spoločnosťou ██████████ a nie kupujúcim. Drevo podľa sťažovateľa malo byť dodané spoločnosťou ██████████ so sídlom ██████████ na prevádzku ██████████. Sťažovateľ taktiež tvrdil v pôvodnom trestnom konaní, že má vedomosť o tom, že spoločnosť ██████████ vyplatila konateľovi spoločnosti ██████████ kúpnu cenu za guľatinu. O tejto skutočnosti predložil sťažovateľ v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania čestné vyhlásenie konateľov spoločnosti ██████████, že z ██████████ bola prevzatá a potvrdená dodávka dreva na doklade o pôvode dreva a zároveň bola zaplatená osobne pánom ██████████ v hotovosti za prítomnosti sťažovateľa konateľovi spoločnosti ██████████ kúpna cena za dodanú drevnú hmotu. Súd spochybnil tento listinný dôkaz, nakoľko na ňom nebol uvedený dátum. Aj napriek tomu, že pre súd bolo čestné vyhlásenie konateľov spoločnosti ██████████ sporné, odmietol súd vykonať dôkaz súvisiaci so skutkom č. 5/ odsudzujúceho rozsudku a to výsluchom svedkov ██████████, ██████████, ktorí čestné vyhlásenie podpísali. Aj tento dôkaz mohol privodiť v spojení s inými dôkazmi iné rozhodnutie o vine sťažovateľa za skutok uvedené pod bodom č. 5/ pôvodného odsudzujúceho rozsudku.

... Vo väzbe na vyššie uvedené namietané porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu vidí sťažovateľ aj neústavnosť postupu Krajského súdu v Žiline. Ten rozhodol v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, keď nedostatočne preskúmal odvolacie uznesenie okresného súdu, nepreskúmal ho s prihliadnutím na relevantné otázky a právne otázky, ako aj postup súdu pri hodnotení novo predložených dôkazov a predovšetkým postup súdu pri odmietnutí vykonať dôkazy výsluchy svedkov ██████████, konateľa spoločnosti ██████████, ██████████, a ██████████. Podľa sťažovateľa odôvodnenie takého postupu krajského súdu sa musí odzrkadliť predovšetkým v odôvodnení samotného rozhodnutia, v ktorom má súd povinnosť

v súlade s ustanovením § 168 Trestného poriadku stručne uviesť, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a ktoré dôkazy, skutkové zistenia popiera, akými úvahami sa správal pri vyhodnotení dôkazov najmä ak si navzájom odporujú.

... Rozsudok Krajského súdu v Žiline je nepreskúmateľný. Krajský súd neobjasnil, akými úvahami sa správal pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Krajský súd len stroho a formálne prebral niektoré vyjadrenia prvostupňového súdu. K listinným dôkazom, a to hromadnej objednávke č. 01/11/2007/2008, podrobnému potvrdeniu realizácie objednávky č. 1/11/2007/2008 zo dňa 15.05.2008, čestnému vyhláseniu [REDAKOVANÉ], súhlasu na ťažbu dreva odborného lesného hospodára [REDAKOVANÉ] zo dňa 16.01.2008 a faktúre č. 05102007 zo dňa 05.10.2007, ktorú vystavila spoločnosť [REDAKOVANÉ] spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa krajský súd nevyjadril žiadnym spôsobom. Taktiež sa krajský súd žiadnym spôsobom nevyjadril k čestnému vyhláseniu konateľov spoločnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Krajský súd taktiež odmietol vykonať výsluch svedkov navrhovaných sťažovateľom bez toho, aby riadne zdôvodnil, akými úvahami sa riadil pri tomto postupe.

Krajský súd sa pri rozhodovaní o sťažnosti nezaoberal vôbec, prípadne sa zaoberal nedostatočným spôsobom skúmaním a posudzovaním napadnutého uznesenia okresného súdu, predovšetkým z hľadiska rešpektovania práv sťažovateľa zaručených Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd - práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Na základe vyššie uvedeného sťažovateľ vidí zreteľný zásah do práva na spravodlivé súdne konanie a práva na súdnu ochranu, v tom že Krajský súd v Žiline porušil povinnosť súdu nezávisle a nestranne konať, porušil rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania, porušil právo sťažovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu na inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 3Nt/26/2016 - 75 zo dňa 15.03.2017 porušené bolo.

2. *Základné právo sťažovateľa na súdnu na inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3Tos/44/2017 zo dňa 27.07.2017 porušené bolo.*

3. *Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 3Nt/26/2016 zo dňa 15.03.2017 sa zrušuje a vracia sa Okresnému súdu Liptovský Mikuláš na ďalšie konanie a rozhodnutie.*

4. *Uznesenie Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 3Tos/44/2017 zo dňa 27.07.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie a rozhodnutie.*

5. *Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia a trovy konania 390,50 Eur (325,42 Eur + 65,08 Eur DPH) na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od vyhlásenia nálezu.“*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že podľa tvrdenia sťažovateľa napriek splneniu všetkých podmienok povolenia obnovy konania v jeho trestnej veci k jej povoleniu nedošlo, pritom rozhodnutia všeobecných súdov nie sú podľa sťažovateľa vo vzťahu k prijatému záveru dostatočne odôvodnené.

II.A K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva sťažovateľa zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

11. V súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

12. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými

sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

13. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

14. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a zákonom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

15. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.B K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

16. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

17. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal

ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

20. Do základného práva na súdnu ochranu však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na súdnu ochranu je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na súdnu ochranu.

21. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah (pozri bod 3, pozn.), aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi práva na súdnu ochranu, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že v danom prieskume nebolo jeho úlohou preverovať úplnosť a správnosť skutkových zistení konajúcich súdov. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú krajský súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

22. Ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý v rámci relevantnej časti tohto odôvodnenia konštatoval:

„Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že prvostupňový súd rozhodol zákonne, keď podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania. Pokiaľ prvostupňový súd konštatuje, že skutočnosti uvádzané odsúdeným v konaní o návrhu na povolenie obnovy nepreukazujú objektívne súvislosť s trestnou činnosťou odsúdeného, s takýmto konštatovaním sa krajský súd stotožňuje. Ak odsúdený konštatuje, že Ing. Nemjo obchodoval s drevnou hmotou, ani podľa názoru krajského súdu len samotná táto skutočnosť nemá vplyv na posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti odsúdeného pokiaľ ide o bod 4/ pôvodného rozsudku. Pokiaľ aj [REDAKOVANÉ] v pôvodnom konaní poprel, že by obchodoval s drevnou hmotou, ani takáto skutočnosť nemá podľa názoru krajského súdu podstatný vplyv na správnosť výroku o vine odsúdeného v bode 4/ pôvodného rozsudku. Z dôkazov predložených odsúdeným ani podľa názoru krajského súdu nevyplýva jednoznačná spojitosť so skutkom uvedeným v bode 4/ pôvodného rozsudku. V tomto smere preto považuje krajský súd závery prvostupňového súdu za zákonné a majúce dostatočnú oporu v zabezpečených dôkazoch.

Ani námietku odsúdeného, že on navrhoval vypočuť svedka [REDAKOVANÉ] a nie [REDAKOVANÉ], nepovažuje krajský súd za opodstatnenú. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní v pôvodnom konaní z 21.5.2015 totiž jednoznačne vyplýva, že odsúdený prostredníctvom obhajcu návrh na vypočutie svedka [REDAKOVANÉ] zobral späť a na výsluchu tohto svedka netrval. Pokiaľ ide o výsluch svedka [REDAKOVANÉ], z tej istej zápisnice vyplýva, že prvostupňový súd v pôvodnom konaní podľa § 272 ods. 3 Tr. por. zamietol návrh na výsluch tohto svedka. Vzhľadom na dôkazy zabezpečené v pôvodnom konaní a dôkazy, ktoré predložil v konaní o povolení obnovy odsúdený, nepovažuje ani krajský súd za potrebné vykonať výsluch svedka [REDAKOVANÉ]. Ako už bolo vyššie konštatované, doklady predložené odsúdeným vo vzťahu ku skutku v bode 4/ pôvodného rozsudku nespochybňujú dôkaznú situáciu v pôvodnom konaní, nakoľko ako správne konštatoval prvostupňový súd, z týchto dôkazov nevyplýva jednoznačná súvislosť s trestnou činnosťou odsúdeného. Ani výpis z lesnej hospodárskej evidencie nie je podľa názoru krajského súdu dôkazom, ktorý by spochybňoval hodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom v pôvodnom konaní. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že dôvodom na povolenie

obnovy konania nemôže byť skutočnosť, že odsúdený nesúhlasí s hodnotením dôkazov prvostupňovým súdom v pôvodnom konaní a závery prvostupňového súdu, najmä pokiaľ ide o uznanie jeho viny, nepovažuje za správne, resp. ich považuje za pochybné.

Vo vzťahu ku skutku v bode 5/ pôvodného rozsudku krajský súd poznamenáva, že postup prvostupňového súdu, ktorý odmietol vypočuť svedkov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] považuje za správny a v tomto smere poukazuje na dôvody, ktoré uviedol prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia a s ktorými sa krajský súd stotožňuje. Prvostupňový súd podľa názoru krajského súdu dôsledne vyhodnotil aj predložené čestné prehlásenia, z ktorých ani podľa názoru krajského súdu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by objektívne preukázali nepochybnú a jednoznačnú súvislosť so skutkom v bode 5/ pôvodného rozsudku.

V súvislosti s hodnotiacimi závermi odsúdeného uvedenými v podanej sťažnosti týkajúcimi sa najmä dôkaznej situácie krajský súd poznamenáva, že v konaní o povolení obnovy konania súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní ani v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou odsúdeného.

Keďže dôkazy predložené odsúdeným v konaní o povolenie obnovy ani podľa názoru krajského súdu nemajú charakter skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samé osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného, považuje krajský súd výrok napadnutého uznesenia, ktorým prvostupňový súd podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh na povolenie obnovy konania za zákonný.“

23. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd ako druhostupňový súd jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré sťažnosť sťažovateľa zamietol. Krajský súd primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené námietky a sťažovateľovi poskytol náležitú odpoveď v podobe argumentov majúcich logický charakter. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

24. Ústavný súd s úvahami krajského súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojim vlastným. Sťažovateľ nepredkladá vo svojej sťažnosti žiadnu novú argumentáciu, ktorá by mala ústavnoprávny charakter. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý sa dožaduje iného, pre neho priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa.

25. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

26. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

27. V širšom ústavný súd poukazuje aj na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom; sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

II.C K namietanému porušeniu práva sťažovateľa zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

28. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia (pozri záver prvej vety tohto ustanovenia). Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (III. ÚS 772/2016).

29. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. *Ľudské práva v súdnom konaní*. Bratislava : MANZ, 1999, s. 62 – 63: „*Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu.*“].

30. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011, III. ÚS 772/2016) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd napadnutý postup krajského súdu a jeho rozhodnutie po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako

porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

31. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru je možné domáhať sa až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

32. Vzhľadom na chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím krajského súdu je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), preto ju bolo potrebné z tohto dôvodu odmietnuť.

33. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2018